

for at forsvare dem; jeg staar her for at søge at skaffe Københavns Kommune en Ret, noget af det Selvstyre, som Ministeren er i Færd med at fratage den, og hvis der ikke bremses i Tide, kunne de Herrer være ganske sikre paa, navnlig de Herrer fra Købstæderne, at De ved Lejlighed ville faa at føle, at Ministeren da vil gøre sin meget omtvistede Magt gældende. Det er derfor, jeg gerne vil have det Spørgsmaal frem til en saa tydelig Afgørelse som vel muligt.

Ministeren sagde, at han var glad ved, at der var Høg over Høg, og at det var nødvendigt. Høgen er jo en Rovfugl. Hvis Ministeren ønsker sig sammenlignet med en Høg, har jeg ikke noget derimod; men jeg vil meget værge Københavns Sundhedskommission eller Københavns Kommunalbestyrelse mod at blive sammenlignet med en Høg. Thi Sundhedskommissionen er en Institution, der skal værge Befolkningen netop mod Rovdrift, mod alt for meget Spekulationsbyggeri, mod Opførelse af usunde Boliger, kort sagt, værge Befolkningens Hygiejne. Det er Sundhedskommissionens Opgave, og at sammenligne den med en Rovfugl vil jeg derfor meget betakke den og os alle sammen for; thi vi sætte den højere. Jeg mener derfor, at vi ikke uden den allerstørste Nødvendighed skulle finde os i, at der gribes ind i den Myndighed, som er tillagt vore kommunale Institutioner, og at man skal anvende den allerstørste Varsomhed i den Retning, og i hvert Fald, naar det sker, kræve en saglig og fyldig Begrundelse, saa man kan se, hvorfor det er sket.

Nu har Ministeren søgt at give en Begrundelse i Dag, idet han sagde, at de Bygninger, der var Tale om, havde færre Beboere, laa under friere Forhold og sligt. Ja, men det er slet ikke det, vi spørge om. Vi spørge kun om, med hvilken Ret Ministeren har truffet sin Afgørelse, og derfor vil jeg mene, at hvis der er Huller ved Sundhedskommissionens Stilling lige overfor Statsmagtens Repræsentant, overfor Justitsministeren, maa vi se at faa dem fyldte ud. Er det, som Ministeren siger i den nævnte Skrivelse, saaledes, at det er en af Ministeriet bestemt Ændring paa et enkelt Punkt i et enkelt Tilfælde af en af Sundhedskommissionen givne Forskrift, vil jeg sige: Er det nødvendigt, at disse Forskrifter, som maa skifte med Tiderne, efter Byens Udvikling, skulle sanktioneres af Ministeriet, saa lad os faa det slaaet fast, at naar der tages Bestemmelser i Henhold til dem, ere de paa Forhaand

godkendte af Ministeriet; men lad os ikke faa det saadan, at Ministeren til enhver Tid rent vilkaarligt siger: Jeg kan træffe en Afgørelse, som i det enkelte Tilfælde kommer den enkelte Mand til gode. Thi det er jo hele Sagen. Disse Bygninger ligne mange andre Bygninger; det er 3 Værelsers Lejligheder med Pige-kammer, og der bygges rundt omkring i København mange 3 Værelsers Lejligheder med Pige-kammer. Det Byggeforetagende derude faar en Forrettighed ved at faa sine Klosetter indrettede paa en bestemt Maade, saaledes at vedkommende er i Stand til at bygge mere økonomisk. De andre Bygninger derimod faa ikke den Ret, fordi de ikke have søgt derom; der søges ikke derom, og jeg vil spørge Ministeren: Vil han da i alle Tilfælde give enhver Bygherre den Dispensation fra Sundhedsvedtægten, som er sket i det foreliggende Tilfælde til den enkelte Bygherre? Det er et Spørgsmaal, der paatrænger sig Københavns Befolkning, navnlig Sundhedskommissionen, der skal vaage over, at der er Lighed for Vedtægterne og for Loven. Det er altsaa et Fortrin, den paagældende Bygherre, den paagældende Interessent, faar; idet denne Bygning stilles gunstigere end alle de andre.

Der kan tænkes mange Forhold, hvor private Interesser kunne spille ind. Lad os sige, at en Politimester ude i Provin-sen, en Politimester i Aalborg eller Odense eller hvor som helst, har en personlig Interesse i at faa et særligt Foretagende fremmet. Lad os sige, at han er Grundejer, eller han kan være Teglværksejer, og at han er interesseret i et Byggeforetagendes bedst mulige Trivsel, og det vil altsaa sige, at Ejendommen bliver stillet saadan, at den hurtigst kan lejes ud, hurtigere end de andre, saaledes at han har et Fortrin fremfor de andre; vil saa monstro, naar en saadan Politimester stand-sede en Afgørelse af en Sundhedskommission, Ministeren, naar han nu vidste, at Politimesteren var saa personlig interesseret i denne Sag, saa ikke alligevel lade det være medbestemmende ved sin Afgørelse angaaende denne Sag, at Politimesteren her i dette særlige Tilfælde mente, at der maatte gøres en Undtagelse? Jeg spørger: Vilde maaske ikke Ministeren da tage et særligt Forbehold, fordi han vidste, at vedkommende Politimester var direkte interesseret? Vi kunne gaa videre og sige: Sæt nu, at Justitsministeren, der saa vidt jeg ved ogsaa er Teglværksejer, var interesseret i dette Foretagende, vilde saa